Jeanne. — „Ja, liefje, héél koud!" antwoordde mevrouw.

Kleine Jeanne voelde een mist voor haar oogen trekken en haar keel zwol van plotselinge tranen.

„Kom kom!" zei mevrouw, het blonde kindje kussend, „je moet er niet verdrietig om zijn! Emmy is nu boven bij de engeltjes."

Met veel gestommel trokken de kinderen weer af, tegen elkaar aanbotsend in de nauwe gang om maar zoo gauw mogelijk naar buiten te komen, in de zonlichte, vroolijke straat.

„Wat gróót leek ze, vin-je niet?" vroeg Lientje met ronde oogen.

„Ja — 'k weet niet . . . zoo heel anders!" weifelde Riek.

„Nou, ze is toch ook dood!" riep Ida met een lawaai-stem.

„Zeg, 'k moet naar huis, hoor!" onderbrak Dientje de conversatie, „'k wed dat het al half een is!"

„Ai! Nou, wie 't eerst aan den hoek is, Dien?" stelde Riek voor.

„Hè, wat flauw! Allemaal tegelijk!" bedisselde Lientje. „Daar gáán we: één, twéééé, drie!"

Als een troep opgejaagde vogels vlogen daar Emmy's vriendinnetjes, de haren wapperend onder de stroohoeden, die weldra door de vaart aan het elastiekje in haar hals bengelden.

Jeanne holde niet mee. Ze wandelde langzaam naar huis, het kleine hoofd vol gedachten. Hoe kón Emmy nu bij de engeltjes zijn? Ze lag immers nog thuis in bed?

* * *

Al de vriendinnetjes mochten mee naar de begrafenis, onder geleide van haar onderwijzer. Ze zouden zoover mogelijk met de tram gaan en het laatste gedeelte naar 't kerkhof loopen. Op het kerkhof zou meneer haar langs het graf opstellen en als de kist erin was, moesten ze zingen. Dit was haar den dag tevoren in weinige woorden verteld met een vriendelijke vermaning aan 't slot om te zorgen dat alles behoorlijk van stapel liep.

De meisjes vonden 't zonder uitzondering „fijn". Geen van allen had nog ooit een begrafenis meegemaakt, geen van allen was oud genoeg om te voelen welk verdriet de dood kan veroorzaken. Neen, wat de algemeene opgeruimdheid een weinig dempte was de kalme, treurige manier waarop meneer over het feit sprak en natuurlijk — ze voelden ook allemaal best dat ze niet lachen en praten mochten zooals anders, maar *begrijpen* konden ze 't niet en héél diep, op den bodem van die kleine hartjes, brandde een vlammetje van gezelligheid, omdat ze nu zooiets héél bijzonders gingen doen!

Het was een juichende lentedag, vol zon en speelsche windvlagen, en de boomen en struiken in de kerkhoflaan pronkten met hun eerste loten. Twee aan twee marcheerden de meisjes er langs, zacht pratend en af en toe elkaar een bijzonder aardig boompje wijzend.

„Zou er al iemand zijn?" vroeg Hannie de Vries aan Dientje Ploegers.

Deze haalde haar schouders op. „'k Weet 't niet! Ik ben zoo bang dat ik zal gaan lachen, zeg!"

„Je maakt me niet aan den gang, hoor!" dreigde Hannie met angst in haar oogen. „Wat is er nu te lachen op een begrafenis? De menschen huilen altijd!"

„Ja, dat weet ik óók wel! Maar ik moet altijd lachen als ik niet lachen mag!"

Jeanne Patters liep met meneer heelemaal achteraan; de onderwijzer, werkelijk getroffen door het verlies van zijn liefste leerlingetje, zag best hoe dit kleine ding eigenlijk de eenige was die het zich in zekeren zin aantrok.

„Vind je het niet naar, Jeantje, dat Emmy nu nooit meer op school zal komen?"

„Ja, meneer!" antwoordde het kind bedeesd. Er brandden haar tal van vragen op de lippen, maar ze durfde ze niet uiten tegenover den ernstigen man en dus liep ze maar stilletjes naast hem voort.

In een der achterste laantjes van 't kerkhof was het versch-gedolven grafje, het eerste pas op een heel breede strook sappig, licht-groen gras.

„Ziezoo, meisjes, nu hier even wachten!" zei meneer, „ik geloof dat ze daar aankomen! En denkt nu om alles wat ik gezegd heb! Niet eerder zingen dan wanneer ik het sein gegeven heb!"

Langzaam naderde de zwarte stoet; voorop een aanspreker met een zwierigen steek, daarachter vier heeren, die samen de kleine smalle kist droegen.

„Die vooraan links is haar vader!" fluisterde het bij-de-hande Lientje.

„Wat een naar gezicht, zoo'n kist, hè?" zei Riek aan Ida's oor.

„Stil nou!" vermaande deze, een eindje naar voren schuifelend om beter te kunnen zien.

„Achteruit, meisjes!" gebood fluisterend de onderwijzer, snel het troepje langs loopend.

Voorzichtig werd de kist gezet op de planken, die dwars over het grafje gelegd waren. Gedurende enkele oogenblikken heerschte een diepe stilte. De kinderen stonden als kleine pilaren zoo strak en hun oogen bleven op één punt gericht, dat leelijke zwarte ding waarin hun vriendinnetje lag.

„Nou gaat-ie naar beneden!" prevelde eindelijk Lientje.

„Hoe kán dat nou? er liggen toch planken over?" fluisterde Riek terug.

„Je ziet die touwen toch wel?" lichtte Lientje in, „nou trekken ze de planken weg en dan laten ze hem zakken op die touwen!"

„Jakkes!" huiverde Riek.

Kleine Jeanne stond met toegeknepen, klamme handjes alles aan te zien; wat vreeselijk was zoo'n begrafenis!

Ging zij nu ook naderhand in zoo'n kist? en merkte ze daar dan niets van?

Zou je nu heelemaal niet voelen dat je in zoo'n kuil zakte?

Zou je nu heelemaal niets meer weten van hetgeen er rondom je gebeurde?

Een onbegrepen, vage angst kropte naar haar keel.

Ze kon het niet langer uithouden; ze moest het vragen.

„Meneer!" zei ze eindelijk, den onderwijzer ongemerkt aan zijn jas trekkend.

Hij fronste even zijn wenkbrauwen over de storing, maar haar angstig gezichtje ziende, boog hij zich naar haar over.

„Zit er nu lucht in die kist? Kan Emmy — kun je nu adem halen daar binnen in?"

„Daar zullen we het op school weleens over hebben, hoor!" antwoordde hij en geruststellend nam hij een harer koude handjes in de zijne.

„O — o — o daar gáát-ie!" zuchtte Dientje plotseling.

En ja, héél langzaam gleed daar het zwarte ding naar beneden, héél langzaam verdween daar het kleine ernstige vriendinnetje in de sombere bekleeding van den zwarten koker.

Het scheen den kinderen een eeuwigheid, maar eindelijk toch verwijderden zich de aansprekers en, in de diepe stilte die heerschte, trad, met tranen in de oogen Emmy's

HET 57ste LUSTRUM VAN HET AMSTERDAMSCHE STUDENTENCORPS.

Op 25, 26, 27 en 28 Juni vierde het Amsterdamsche Studentencorps het 285-jarig bestaan van de „Instelling voor Hooger Onderwijs" te Amsterdam. Ofschoon de tijdsomstandigheden niet veroorloofden dit lustrum met den luister van vorige jaren te vieren, is het jubileum toch niet ongemerkt voorbijgegaan, maar deed men de baten, die de gehouden feesten hebben opgeleverd, ten voordeele komen van de „Nationale Vereeniging tot Steun aan Miliciens". — Hierboven: Het afhalen der reünisten van het station. De dames-corpsleden in den stoet.

HET 57ste LUSTRUM VAN HET AMSTERDAMSCHE STUDENTENCORPS.

De Illustrissimus Senatus Studiosorum Amstelodamensium en zijn Avunculi poseeren op het terras van het Paviljoen in het Vondelpark voor onzen fotograaf.

HET 57ste LUSTRUM VAN HET AMSTERDAMSCHE STUDENTENCORPS.

De Arabische tent op de Zomerkermis, met Cabaret en Thé-dansant in den tuin van het Y-paviljoen, georganiseerd door het Amsterdamsche Studentencorps.

INWIJDING NIEUWE R.K. KERK TE NOORDWIJKERHOUT.

De nieuwe, tweede parochiekerk te Noordwijkerhout, die verleden week plechtig door den Bisschop van Haarlem, Z. D. H. Mgr. A. J. Callier, is ingewijd.